

РЕШЕНИЕ

№ 7649

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова

Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **9643** по описа за **2013** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - [населено място] срещу съдебно решение от 25.07.2013г. по нахд № 3166 от 2013г., постановено от СРС, НК, 110 състав, с което е отменено наказателно постановление № 22 - 2205192 от 07.01.2013г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1 500 лв. на основание чл. 414 ал. 3 от Кодекса на труда за извършено нарушение на чл. 61 ал. 1 във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма], [населено място]. В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено при неправилното приложение на закона. Твърди, че в конкретния случай полаганият от лицето Д. А. труд изпълва съдържанието на понятието трудово правоотношение, тъй като работно време, работно място, почивки и длъжност. Посочва, че това, че тя се е обучавала на професията обущар и е работила като „стажант - обущар” не освобождава работодателя ѝ – наказаното лице [фирма] – от задължението да сключи с нея трудов договор по чл. 230 от КТ, а именно наименованият „договор за ученичество”, който по характеристиката си е трудов договор. В тази връзка твърди, че е безспорно установено вмененото на наказаното лице нарушение. Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и вместо него

да се постанови друго, с което се потвърждава НП.

Ответникът по касация [фирма] с представени писмени бележки и чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното съдебно решение.

Представителят на СГП прокурор Никова изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС – законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Приел е, че по делото от събраните доказателства се установява, че наказаното лице не е извършило вмененото му нарушение, тъй като видно от представените по делото доказателства лицето Д. А. не е предоставяла труд по трудово правоотношение при наказаното лице, както и отношенията между тях не изпълват съдържанието на трудово правоотношение. Приел е, че това е така, тъй като по делото се е установила, че Д. А. се е обучавал на общарски умения безвъзмездно, както и че наказаното лице е имало право по Закона за занаятите да организира обучение. Приел е, че за характера на правоотношението следва да се съди от действителното съдържание на уговореното между страните, като в тази връзка е намерил, че Д. А. е изпълнявала отделни практически задачи, свързани с обучението ѝ без заплащане на възнаграждение. В тази връзка е приел, че отношенията на Д. А. с наказаното лице не съдържа съществени елементи от състава на чл. 124 от КТ, определящи правоотношението като трудово, поради което настоящият състав приема, че наказаното лице не е имало задължение да уреди отношенията си с А. като трудови и съответно не е извършил вмененото му нарушение. За да постанови оспореното съдебно решение СРС е събрал и обсъдил всички относими към спора доказателства – писмени и гласни.

Настоящият състав намира, че оспореното в това производство съдебно решение е законосъобразно, постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, при събрани всички относими доказателства и при правилното приложение на закона по съображенията, изложени по – долу.

На първо място законосъобразно СРС е приел, че от събраните доказателства се установява, че наказаното лице не е извършило вмененото му нарушение, тъй като характера на отношенията между него и Д. А. не разкрива съществени елементи, които биха определили правоотношението като трудово. Настоящият състав споделя напълно изводите на СРС направени в оспореното решение, като намира за необходимо да добави следното. Наличието на трудово правоотношение предполага престирането на работната сила регулярно с определено работно време и възнаграждение с постоянен характер, определена длъжност, която се заема със съответните ѝ характеристики, съобразно изискванията на чл. 66 от КТ, както и на чл. 124 от КТ. В конкретния случай видно от събраните доказателства не се установява нито регулярност на престирането на работната сила, тъй като А. е изпълнявала определени поставени ѝ задачи от майстора, а не е изпълнявала конкретно и

постоянно възложена ѝ работа, нито пък възнаграждение с постоянен характер, тъй като видно от събраните доказателства А. е изпълнявала възложените ѝ задачи безвъзмездно. Наличието на посочено от А. в приложената декларация, която е попълнила работно време – от 09,30ч до 18,30 часа не може само по себе си да обоснове наличието на трудово правоотношение, тъй като във времето, в което не е имала задачи за изпълнение А. може да е наблюдавала и да се е учила. Освен това за да е налице трудово правоотношение е необходимо всички елементи да бъдат дадени кумулативно.

Поради изложеното настоящият състав намира, че в конкретния случай не е било налице отношение по предоставяне на работната сила, което да може да бъде характеризирано като трудово правоотношение между наказаното лице и А.. В тази връзка съдът намира и че за ответника по касация не е възникнало задължението по чл. 61 ал. 1 от КТ да сключи трудов договор. След като не е било налице задължение за сключване на трудов договор съответно няма и неизпълнение на задължение, т.е. не е извършено нарушение, за което да се следва налагане на санкция.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята, че съдебното решение от 25.07.2013г. на СРС, НК, 110 състав, постановено по нахд № 3166 от 2013г. следва да бъде оставено в сила, като постановено при правилното приложение на закона и без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 25.07.2013г. по нахд № 3166 от 2013г., постановено от СРС, НК, 110 състав, с което е отменено наказателно постановление № 22 - 2205192 от 07.01.2013г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1 500 лв. на основание чл. 414 ал. 3 от Кодекса на труда за извършено нарушение на чл. 61 ал. 1 във връзка с чл. 1 ал. 2 от КТ на [фирма], [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

